

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Wat de Bijbel ons vertelt over Abortus

In een recent onderzoek, uitgevoerd door het Culturele Onderzoek Centrum van de Arizona Christelijke Universiteit, werden christenen ondervraagd over verschillende morele, theologische en culturele kwesties. Eén van de onderwerpen waarover ze werden ondervraagd, was abortus. De studie wees uit dat

...

44% van de mensen die zichzelf christenen noemen zeiden dat ze denken dat de Bijbel "niet echt duidelijk is in het onderwijs over abortus".

-Cultural Resource Center van ACU, "American Worldview Inventory 2020",
www.arizonachristian.edu

Dat wil zeggen dat bijna de helft van de mensen die zichzelf christen noemen, en die deelnamen aan dit onderzoek, denkt dat de Bijbel niet duidelijk is over de vraag of abortus al dan niet immoreel is. Dat is een opvallende uitslag! En het laat iets heel tragisch zien: veel christenen lezen de Bijbel niet, of weten niet hoe ze er op de juiste wijze mee om moeten gaan.

2 Timotheüs 2:15

Beijver u om uzelf welbeproefd voor God te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen en die **het Woord van de waarheid recht snijdt**.

In deze studie gaan we onderzoeken wat de Bijbel zegt over hoe God tegen abortus aankijkt. Deze studie zal wel een beperkte reikwijdte hebben: we gaan niet in op de filosofische en wetenschappelijke redenering waarom abortus immoreel is. Die informatie verdient een eigen studie, waarin dit onderwerp veel uitgebreider wordt behandeld. Deze studie richt zich specifiek op de *theologische* argumenten tegen abortus, die christenen kunnen overwegen als ze zich willen vasthouden aan de leer van de Bijbel. Laten we beginnen.

Allereerst is het waar dat er geen Bijbels gebod bestaat dat zegt: "Je mag geen abortus plegen." Het is interessant dat geleerden beweren dat het feit dat de Bijbel hierover zwijgt, misschien wel heel duidelijk de immoraliteit van deze daad aangeeft, zoals we later zullen bespreken. Toch veroordeelt de Bijbel op ondubbelzinnige wijze een abortus. Overweeg daarbij de volgende argumenten:

- 1) De Bijbel verbiedt het vermoorden van onschuldige mensen (Exodus 20:13).
- 2) Een ongeborn kind in de baarmoeder is een onschuldig persoon.
- 3) Daarom verbiedt de Bijbel het doden van een ongeborn kind in de baarmoeder.

Als (1) en (2) waar zijn, dan is de conclusie (3) onvermijdelijk het logische gevolg.

Elke christen is het eens met de eerste vooropstelling van het argument. Het vermoorden van onschuldige mensen wordt in de Bijbel duidelijk veroordeeld. De belangrijkste vraag is of de tweede vooropstelling waar is.

Sommigen hebben geprobeerd om te beargumenteren dat de Bijbel het ongeborn kind nooit beschouwt als een volwaardig persoon, die recht heeft op het fundamentele recht van de mens op het leven, dus het is geen “moord” als het leven van het ongeborn kind wordt beëindigd door middel van een abortus. Maar dit is aantoonbaar onjuist. Zowel het Oude als het Nieuwe Testament leveren het bewijs dat God het kind in de baarmoeder ziet als een volwaardig persoon, die een beeldrager is van God en daarom een intrinsieke morele waarde bezit.

Laten we enkele passages in het Oude Testament bekijken. Er zijn een aantal passages die getuigen van Gods persoonlijke betrokkenheid bij de ontwikkeling van het ongeborn kind in de baarmoeder.

Job zegt bijvoorbeeld over zichzelf en zijn medemens dat ze in de baarmoeder door God zijn gevormd:

Job 31:15

Heeft Hij Die mij in de buik maakte, ook hem niet gemaakt, en heeft Eén ons niet in de baarmoeder gevormd?

Jesaja en Jeremia doen soortgelijke uitspraken (Jesaja 44:24; Jeremia 1:5), net als de Psalmen. Met name Psalm 139 is in dit opzicht erg belangrijk:

Psalm 139:13-16

Want Ú hebt mijn nieren geschapen, mij in de schoot van mijn moeder geweven. Ik loof U omdat ik ontzagwekkend wonderlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken, mijn ziel weet dat zeer goed. Mijn beenderen waren voor U niet verborgen, toen ik in het verborgene gemaakt ben en geborduurd werd in de laagste plaatsen van de aarde. Uw ogen hebben mijn ongevormd begin gezien, en zij alle werden in Uw boek beschreven, de dagen dat zij gevormd werden, toen er nog niet één van hen bestond.

Hier werd de psalmist door de Heilige Geest geïnspireerd om over zijn eigen identiteit te praten vanaf het moment dat hij werd verwekt. Hij ziet *zichzelf* als een ongeborn kind in de schoot van zijn moeder. De Bijbel beschrijft hier dus een ongeborn kind in de baarmoeder als een volwaardig persoon, intiem gekend en gevormd door God zelf.

Zoals John Stott opmerkt over Psalm 139:

De psalmist bekijkt zijn leven in vier fasen: het verleden (v. 1), het heden (v. 2-6), de toekomst (v. 7-12), en voor de geboorte (v. 13-16). Naar alle vier verwijst hij naar zichzelf als 'ik'. De auteur, die schrijft als een volwassen man, heeft dezelfde persoonlijke identiteit als de foetus in de schoot van zijn moeder.

-John R. W. Stott, "Does Life Begin before Birth?" *ChT* 24, no. 15 (1980): 50

Maar wacht! Er is meer! De Bijbel gebruikt de standaard Hebreeuwse term voor "kinderen" (*habanim*) om de foetussen te beschrijven die met elkaar aan het worstelen waren in de baarmoeder van Rebekka en benadrukt hun verschil in karakter (Genesis 25:22). In Job wordt bovendien de term "*geber*" gebruikt, een verwijzing naar een mannelijk persoon/jongetje, om het embryo te beschrijven bij de conceptie (Job 3:3).

Deze passages alleen al maken het onmogelijk om de menselijke en persoonlijke identiteit van een ongeborene te ontkennen. Laten we voor de goede orde ook eens gaan kijken naar het bewijsmateriaal in het Nieuwe Testament.

Het Evangelie van Lukas beschrijft Johannes de Doper, als ongeboren kind in de schoot van zijn moeder, die is vervuld met de Heilige Geest (Lukas 1:15) en opspringt van vreugde (Lukas 1:41, 44). In de tekst wordt hij expliciet een "baby" genoemd.

Misschien wel het belangrijkste Bijbelse bewijs van de menselijke en persoonlijke identiteit van ongeboren kinderen is het feit dat de Messias Zelf werd verwekt in de baarmoeder van Maria (Mattheüs 1; Lukas 1). Denk daar eens over na: de Zoon van God, de Verlosser van de wereld, kwam in de wereld als een ongeboren kind.

Enkele dagen na het horen van het nieuws over de verwekking van de Messias, bezocht Maria Elizabet, de moeder van Johannes de Doper. Ze vierden het nieuws van de komst van de Messias (Lukas 1:39-45).

Was de Messias voor Zijn geboorte slechts een nutteloos klompje cellen? Geen enkele echte gelovige zou dat kunnen geloven, en geen enkele intellectueel eerlijke persoon zou bij deze tekst tot een dergelijke conclusie kunnen komen. De Bijbel beschrijft Jesjoea, vanaf het moment van Zijn verwekking, als een volwaardig menselijk persoon. In de baarmoeder doorliep Hij dezelfde stadia van menselijke ontwikkeling als ieder ander mens. Het Bijbelse getuigenis van de morele waarde van de Messias, als ongeboren kind in de baarmoeder, toont daarom de morele waarde aan van elk ongeboren kind in de baarmoeder.

Het Bijbelse bewijs voor de persoonlijke identiteit van de ongeborene lijkt vrij duidelijk. Maar er zijn twee passages die sceptici soms aanhalen om te beweren dat de Bijbel de foetus niet beschouwt als een volwaardig mens. Eén van die passages is Exodus 21:22-25. We gaan het lezen:

Exodus 21:22-25 (NBG)

Wanneer mannen vechten en een van hen stoot een zwangere vrouw, zodat haar vrucht afgaat, maar zonder ander letsel, dan zal zeker een boete worden geëist, naardat de man van die vrouw hem oplegt, en hij zal het volgens besluit van de rechters geven. Maar indien er een ander letsel is, zult gij geven leven voor leven, oog voor oog, tand voor tand, hand voor hand, voet voor voet, blaar voor blaar, wond voor wond, striem voor striem.

Degenen die morele steun willen vinden voor een abortus, lezen de opmerking 'zodat haar vrucht afgaat', als verwijzing naar het krijgen van een miskraam. Zij stellen dat, aangezien er bij een miskraam alleen maar een boete wordt opgelegd, de foetus slechts wordt gezien als bezit en niet echt als een mens. Alleen als 'er letsel is' - dat wil vermoedelijk zeggen, alleen als de vrouw zelf gewond raakt of sterft - is het principe van een gelijkwaardige straf van toepassing. Dit lijkt erop te wijzen dat de Bijbel de foetus in moreel opzicht niet op één lijn stelt met de moeder.

Maar, zoals de geleerde Richard Davidson uitlegt:

Deze interpretatie slaagt er niet in om het precieze taalkundige bewijs van de tekst serieus te nemen.

-Richard M. Davidson, *Flame of Yahweh: Sexuality in the Old Testament* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2007), blz. 495

De tekst impliceert eigenlijk dat deze kinderen die ter wereld komen nog in leven zijn en niet doodgeboren worden. Davidson benadrukt de verschillende Hebreeuwse uitdrukkingen die duidelijk aantonen waarom deze passage de foetus niet als minder dan een volwaardig mens beschouwt.

- 1) Het zelfstandig naamwoord *yeled*, "kind", is de gebruikelijke term die het Oude Testament gebruikt voor een volwaardig menselijk kind, vanaf de kindertijd tot de leeftijd van twaalf jaar.
- 2) Het woord voor een 'doodgeboren kind' - dat in deze passage niet wordt gebruikt - is *nepel*, 'vroegtijdige geboorte', niet *yeled*.
- 3) Het werkwoord *yasa*, "gaan of eruit komen", is een term die regelmatig wordt gebruikt om de normale geboorte van levende kinderen te beschrijven. Wanneer er naar een doodgeborene wordt verwezen, gaat het werkwoord altijd vergezeld van een vorm van het werkwoord *mut*, "sterven"; en dit laatste werkwoord komt niet voor in Exodus 21:22.
- 4) Het technische woord voor een miskraam, in het Oude Testament, is niet *yasa* maar *sakal*, "een miskraam krijgen", en dit werkwoord wordt pas twee hoofdstukken later in Exodus 23:26 gebruikt. Als Mozes in deze passage een "miskraam" had bedoeld, zou hij zeker de technische term *sakal* hebben gebruikt.
- 5) De term *ason*, "schade/letsel/pijn", onmiddellijk volgend op de tekst "zodat haar vrucht afgaat", zonder de Hebreeuwse uitdrukking *lah*, "aan haar", die de schade zou beperken tot de vrouw, is onzijdig, wat op zijn minst verwijst naar een te vroeg geboren kind en waarschijnlijk naar of de moeder of het kind.
- 6) In vers 22 wordt de dader alleen een boete opgelegd als er geen schade is toegebracht, *noch aan de moeder noch aan het kind*, vermoedelijk ter compensatie van het fysieke of mentale ongemak dat hij heeft veroorzaakt. In vers 23, als er ernstige schade of een dodelijk letsel is toebracht aan *de moeder of het kind*, dan treedt de wet van de gelijkwaardige straf in werking.

*Zie blz 493-497 van het boek van Richard M. Davidson, *Flame of Yahweh*, voor een volledige analyse over deze passage.

Dus de NBG-weergave van de eerder geciteerde passage is correct wanneer het is vertaald als "zodat haar vrucht afgaat". Dit verwijst duidelijk naar een vroeggeboorte, niet naar een miskraam. Op basis van deze exegetische punten concludeert Davidson:

De *lex talionis* (wet van rechtvaardige vergelding) in de verzen 23-24 geldt net zozeer voor de foetus als voor de moeder, en daarom krijgt de foetus volgens deze wet, net als de moeder, de status van een volwaardig mens. En als de foetus een volwaardig mens is, dan is de implicatie voor een abortus ook duidelijk: de passage geeft geen enkele steun voor de legitimiteit van deze praktijk. In feite wordt het wegnemen van het leven van een menselijke foetus gezien als moord, net zoals het wegnemen van het leven van de moeder.

-Richard M. Davidson, *Flame of Yahweh: Sexuality in the Old Testament* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2007), blz. 497

In plaats dat deze passage de eerdere aangehaalde en behandelde passages tegenspreekt, is Exodus 21:22-25 een duidelijke bevestiging van de menselijke en persoonlijke identiteit van het ongeboren kind in de baarmoeder. Zoals Meredith Kline schrijft:

Deze wet, die we in Exo 21:22-25 lezen, is misschien wel het meest doorslaggevende positieve bewijs in de Bijbel dat de foetus als een levend persoon moet worden beschouwd.

-Meredith G. Kline, "Lex Talionis and the Human Fetus," *Journal of the Evangelical Theological Society*, Vol. 20, No. 3 (1977), blz. 193

De andere passage die sceptici soms naar voren brengen, vinden we in Numeri 5:11-31. We behandelen deze passage heel uitgebreid in onze studie, [Antwoorden aan Atheïsten – Begrijpen van de toets op overspel – Numeri 5:11-31](#). Maar om een korte samenvatting te geven, wanneer een man zijn vrouw van overspel verdenkt, maar daarvoor geen bewijs heeft, kan hij volgens de Torah zijn vrouw naar de priesters brengen om een bepaald ritueel proces te ondergaan. Tijdens dit proces drinkt de vrouw het "water van bitterheid" - een mengsel van water met wat stof van de vloer van de Tabernakel en wat stukjes van een perkament (Numeri 5:17, 23-24). Als ze onschuldig is, zal dat water haar niets doen. Maar als ze echter schuldig is, ontvangt ze een Goddelijke vervloeking, die ervoor zorgt dat haar heup "invalt" en haar lichaam "opzwelt", waardoor er een "bittere pijn" wordt veroorzaakt en haar buik opzwelt (Numeri 5:21-22, 27).

Sceptici gaan ervan uit dat de vrouw in deze passage zwanger is en dat het mengsel dat ze moet drinken ervoor zorgt dat ze een miskraam krijgt. Met andere woorden, de priester voert in wezen een abortus uit op de vrouw door haar het water van bitterheid te laten drinken.

Nogmaals, we gaan dieper in op wat deze Goddelijke vervloeking eigenlijk inhoudt in onze studie, [Antwoorden aan Atheïsten – Begrijpen van de toets op overspel – Numeri 5:11-31](#). Maar het belangrijkste punt hier is dat er niets in de tekst zelf staat, dat erop wijst dat een foetus wordt gedood als onderdeel van deze Goddelijke vervloeking. Er kunnen een aantal redenen worden aangevoerd om dit aan te tonen.

- 1) Nergens in de tekst is er enige aanwijzing dat de vrouw zelfs ook maar zwanger is. Dat idee wordt door sceptici gewoon in de tekst gelezen, maar het is een onterechte veronderstelling.
- 2) Niets dat met het "water van bitterheid" te maken heeft zou het lichaam van de vrouw aantasten of een miskraam veroorzaken, en dit wordt bewezen door het feit dat haar niets zou overkomen als ze onschuldig was.

Helaas beschrijft de Engelse NIV vertaling dat deze Goddelijke vervloeking een miskraam veroorzaakt bij de vrouw. Maar deze vertaling is buitengewoon misleidend. Het Hebreeuwse woord dat in de NIV met "miskraam" is vertaald, is *naphal*, wat 'vallen' betekent. Het woord "baarmoeder" is *yarek*, wat dij of zijkant betekent. Alleen de Engelse NIV geeft aan dat er een miskraam plaatsvindt. Alle Nederlandse vertalingen zeggen: "een ingevallen heup" of "een verschrompelende schoot" (NBV), enzovoort. Bovendien wijst noch de weergave van dit vers in de Septuagint, noch de beschrijving van deze vloek door Josephus (Antiquiteiten 3.11.6) op een miskraam. Dit idee berust uitsluitend op één Engelse vertaling. En aangezien de tekst zelf die interpretatie gewoon niet ondersteunt, moet de weergave van de NIV worden verworpen.

Zoals we hebben gezien, is het Bijbelse bewijs heel duidelijk. Volgens de Bijbel is een ongeborn kind in de baarmoeder een volledig mens. Daarom zou het een daad van moord zijn om zijn of haar leven te beëindigen door middel van een abortus.

Maar hoe zit het met het feit dat de Bijbel de praktijk van een abortus nooit *expliciet* veroordeelt? Natuurlijk veroordeelt de Bijbel moord, en abortus valt duidelijk in deze categorie. In feite was dit hoe de eerste christenen hier tegenaan keken. De Didache, een invloedrijk christelijk geschrift, dat door velen wordt gedateerd in de late eerste/begin tweede eeuw, veroordeelt bijvoorbeeld heel expliciet een abortus (Didache 2.1-2). Maar waarom de Bijbel zelf niet?

Zoals we eerder aangaven, hebben geleerden betoogd dat het stilzwijgen van de Bijbel in dit opzicht in feite een belangrijk bewijs kan zijn tegen het idee dat abortus was toegestaan in Israël. De Bijbel leert dat kinderen een geschenk zijn van God (Psalm 127:3). Dat men zichzelf van zo'n immense zegen zou beroven, was ondenkbaar. Zoals Meredith Kline schrijft:

Het belangrijkste aan de abortuswetgeving in de Bijbelse Wet is dat die niet bestaat. Het was zo ondenkbaar dat een Israëlitische vrouw een abortus zou wensen, dat het niet nodig was om dit misdrijf in het wetboek van strafrecht te vermelden.

-Meredith G. Kline, "Lex Talionis and the Human Fetus," *Journal of the Evangelical Theological Society*, Vol. 20, No. 3 (1977)

Er is één oude wet uit het Nabije Oosten, bekend als de Midden-Assyrische wetten, die abortus expliciet *wel* veroordeelt. In feite moest een vrouw die zich schuldig maakte aan het aborteren van haar ongeborn kind aan een paal worden gehangen en een fatsoenlijke begrafenis worden geweigerd (*Middle Assyrian Laws*, A.53).

In een commentaar op wat we weten over hoe men in het oude Nabije Oosten tegen abortus aankeek, schrijft Davidson het volgende:

Voor zover nu bekend, werd abortus over het algemeen niet toegepast in Kanaän, wat kan verklaren waarom er in de Bijbel geen expliciete verwijzing staat naar een abortus, noch in de Bijbelse Wet, noch in de verhalen. In het licht van de radicale veroordeling en verwerping van een abortus, die was opgenomen in de Midden-Assyrische wetten vanaf het einde van het tweede millennium v.Chr., kan de afwezigheid van enige wetgeving in de Pentateuch, die rechtstreeks zou verwijzen naar een abortus, significant zijn. We moeten onthouden dat dat de collectie van Bijbelse wetsartikelen, net als hun tegenhangers elders in het oude Nabije Oosten, onvolledig waren en niet elk facet of handeling in het leven behandelde.

-Richard M. Davidson, *Flame of Yahweh: Sexuality in the Old Testament* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2007), blz. 491

Zoals Davidson aangeeft, moeten we niet verbaasd zijn dat de Torah niet elk facet van het leven behandelt. De Torah zelf geeft dit toe, aangezien er staat dat er rechters moeten worden aangesteld om uitspraken te doen over de verschillende burgerlijke kwesties die aan de orde zouden komen (bijv. Deuteronomium 17:8-13). David Instone-Brewer geeft wat algemeen inzicht over hoe we het stilzwijgen van de Torah zouden moeten opvatten bij een bepaalde praktijk, zeker in het licht van wat we leren van andere oude wetten van het Nabije Oosten:

Vanwege de overeenkomsten van de Pentateuch met andere oude wetten van het Nabije Oosten, moeten we aannemen dat wanneer het Oude Testament zwijgt, er brede overeenstemming was binnen de heersende cultuur.

-David Instone-Brewer, *Divorce and Remarriage in the Bible: The Social and Literary Context* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 2002), blz. 21

Dus volgens geleerden kunnen we aannemen dat wanneer de Torah geen uitspraak doet over een bepaalde praktijk, er brede overeenstemming was tussen Israël en hun buurlanden. Daarom veroordeelt de Torah expliciet de specifieke praktijken die in Kanaän gangbaar waren, zoals het offeren van kinderen, incest, enzovoort. Dat waren slechte praktijken waarvan bekend was dat ze in Kanaän werden toegepast, dus was het noodzakelijk dat JHWH ze expliciet benoemde. Maar het is niet bekend dat abortus in Kanaän werd toegepast, of waar dan ook in het oude Nabije Oosten, dus is het logisch dat er in de Torah geen expliciete melding van wordt gemaakt.

Onthoud dat de Torah niet is geschreven in een cultureel vacuüm. Sommige dingen hoefden niet per se te worden beschreven als ze overal overeen kwamen. Aangezien blijkbaar iedereen in die tijd abortus zag als een afschuwelijke misdaad, was het niet nodig om het expliciet te behandelen in de Torah. Op basis van wat we weten over hoe er naar abortus werd gekeken in het oude Nabije Oosten - als iemand in het oude Israël zou zijn veroordeeld voor het uitvoeren van een abortus - kunnen we ervan uitgaan dat de Israëlitische rechters deze daad zouden classificeren als moord en overeenkomstig hadden geoordeeld.

Abortus werd later, cultureel gezien, een geaccepteerde praktijk in de Grieks-Romeinse wereld, wat verklaart waarom de eerste christenen de noodzaak zagen om dit expliciet te behandelen in de geschriften zoals de Didache, zoals we eerder aangaven.

Natuurlijk is abortus tegenwoordig in de westerse wereld, in de meeste gevallen, legaal toegestaan. Activisten strijden voor nog minder wettelijke beperkingen op abortus en zeggen dat het een recht is van de moeder! En helaas zijn er veel belijdende christenen die neutraal denken over deze kwestie, of erger nog, het eens zijn met de pro-abortusactivisten in een misplaatste houding voor sociale rechtvaardigheid. Meredith Kline geeft een goede samenvatting van wat de acceptatie van abortus in onze cultuur zegt over ons:

Een opgewekte abortus was zo weerzinwekkend binnen het Israëlitische denken dat het niet nodig was om daar een specifiek verbod voor te hebben in de Mozaïsche wet. De Midden-Assyrische wetten getuigen van de afschuw die men had voor deze misdaad, zelfs te midden van het heidendom rondom Israël, dat hier geen speciale openbaring voor nodig was. Want in die wetten werd een vrouw, die zich schuldig had gemaakt aan een abortus, veroordeeld om te worden opgehangen aan een paal. Zelfs als ze erin slaagde om bij het opwekken van de abortus haar eigen leven te verliezen, moest ze nog steeds aan een paal worden genageld en in schaamte worden opgehangen, als uitdrukking dat de gemeenschap een dergelijke gruwel afkeurde. Het is moeilijk om een vernietigender commentaar voor te stellen op wat er tegenwoordig in het verlichte Amerika gebeurt, dan waarvan deze wetgeving getuigt, vanuit het geweten van de achterlijke oude afgodenaanbidders!

-Meredith G. Kline, "Lex Talionis and the Human Fetus," *Journal of the Evangelical Theological Society*, Vol. 20, No. 3 (1977), blz. 200-201

Hoe diep zijn we gevallen. Oude heidenen, van wie sommigen hun eigen kinderen zouden offeren in religieuze rituelen, hadden meer respect voor het leven van de ongeborenen kinderen dan onze huidige cultuur. We zouden ons moeten schamen.

Dankbaarheid aan God dat zelfs in de diepten van zo'n verdorvenheid, Zijn liefde naar ons uitreikt als we Hem aanroepen. Wanneer we onze zonden belijden en ons bekeren, zelfs van een abortus of onze lafheid om ons niet te verzetten tegen een dergelijk vergrijp, dan nog vergeeft God ons en reinigt Hij ons. Niettemin mogen we als gelovigen niet zwijgen als het gaat om de kwestie van abortus. Nu we vergeven zijn, moeten we opkomen voor de gerechtigheid en rechtvaardigheid. We worden opgeroepen om voor de 'minste onder hen' te zorgen, en ongeboren kinderen in de baarmoeder komen zeker in aanmerking als de 'minste onder hen'.

Hoe doen we dit in de praktijk? Opkomen tegen abortus kan betekenen dat je je uitspreekt in het openbaar of op sociale media. Het zou kunnen betekenen dat je moet protesteren bij abortusklinieken, contact moet zoeken met vrouwen die abortus overwegen en naar hen uitreikt en voor hen bidt. Het kan betekenen dat je op bepaalde leiders moet stemmen die pro-life wetgeving zullen uitvaardigen. Het kan betekenen dat je elke dag vurig bidt voor een einde aan abortus. Of alles wat we hierboven vermelden.

Samenvattend, in tegenstelling tot de ongeïnformeerde meningen van veel mensen die zich christen noemen, veroordeelt de Bijbel ondubbelzinnig een abortus. De Bijbel verbiedt het doden van onschuldige mensen, en ongeboren kinderen in de baarmoeder zijn onschuldige mensen zoals wordt vastgesteld door zowel het Oude als het Nieuwe Testament. Hoewel Exodus 21:22-25 soms wordt gebruikt om te suggereren dat de Bijbel kinderen in de baarmoeder als minder dan volwaardige mensen beschouwt, hebben we geleerd dat het eigenlijk het tegenovergestelde onderwijst. Wat betreft de vloek van de overspelige vrouw in Numeri 5:11-31, hebben we geleerd, in tegenstelling tot wat sommigen beweren, dat er in de tekst zélf helemaal niets staat wat naar een abortus verwijst. We hebben ook geleerd dat de stilte in de Torah, met betrekking tot abortus, misschien geen neutraal standpunt aangeeft, maar *een onuitgesproken overeenstemming* met de omringende culturen van Israël, die abortus verwierpen. Het was gewoon niet nodig om abortus expliciet in de Torah te veroordelen, omdat het zo duidelijk fout was dat het niet eens genoemd hoefde te worden.

Als gelovigen hebben we geen excuus. We moeten de morele waarde van de ongeboren kinderen in de baarmoeder heel luid bevestigen, en we moeten ons verzetten tegen het kwaad van abortus.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website: www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)